

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4382/2557

พนักงานอัยการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์โจทก์ นายช้อย รีมเถื่อนจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 42, พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 66 ทวิ, ป.ที่ดิน มาตรา 9, ป.ที่ดิน มาตรา 108 ทวิ, พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 21, พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 40, พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 47, พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 47 ทวิ, พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 65, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาให้จำเลยชำระค่าปรับรายวันในความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งให้รื้อถอนอาคาร วันละ 100 บาท นับแต่วันที่ 28 ตุลาคม 2552 เป็นต้นไปจนกว่าจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งหมายความว่า จำเลยต้องชำระค่าปรับรายวันในความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งให้รื้อถอนอาคารจนกว่าจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 42 และ 66 ทวิ วรรคสอง ดังนั้น จำเลยจึงต้องชำระค่าปรับวันละ 100 บาท จนกว่าจะได้ปฏิบัติตามให้ถูกต้องตามมาตรา 42 กล่าวคือ จนกว่าจำเลยจะได้รื้อถอนอาคารพิพาทตามมาตรา 42 แล้ว เมื่อข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รื้อถอนอาคารพิพาทแล้ว จำเลยจึงยังคงต้องชำระค่าปรับรายวันตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 7 ต่อไปจนกว่าจะได้รื้อถอนอาคารพิพาท พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ไม่มีบทบัญญัติใดให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจงดการบังคับชำระค่าปรับรายวันเพราะเหตุจำเลยได้ยกอาคารพิพาทให้เป็นสาธารณสมบัติเพื่อให้ประชาชนใช้ประโยชน์แล้ว

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลอุทธรณ์ภาค 7 มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 9, 108 ทวิ วรรคสอง พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 21, 40, 42, 47, 47 ทวิ, 65 วรรคหนึ่ง, 66 ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสอง, 67 วรรคหนึ่งและวรรคสอง, 69, 71 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยเป็นผู้ดำเนินการเอง จึงต้องรับโทษเป็นสองเท่าของโทษสำหรับความผิดนั้น ๆ ฐานยึดถือครอบครองที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน และก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี และปรับ 6,000 บาท ฐานฝ่าฝืนคำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง จำคุก 4 เดือน และปรับ 10,000 บาท กับให้ปรับจำเลยเป็นรายวัน อีกวันละ 200 บาท นับแต่วันที่ 28 กันยายน 2552 ถึงวันที่ 8 มิถุนายน 2553 รวม 254 วัน เป็นเงิน 50,800 บาท ฐานฝ่าฝืนคำสั่งห้ามใช้อาคาร จำคุก 4 เดือน และปรับ 10,000 บาท ฐานฝ่าฝืนคำสั่งให้รื้อถอนอาคาร จำคุก 4 เดือน และปรับ 10,000 บาท กับให้ปรับจำเลยเป็นรายวัน อีกวันละ 100 บาท นับแต่วันที่ 28 ตุลาคม 2552 เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะได้ปฏิบัติตามให้ถูกต้องกรณีฝ่าฝืนคำสั่งให้รื้อถอนอาคาร รวมจำคุก 1 ปี 12 เดือน และปรับ 86,800 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่

การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 12 เดือน และปรับ 43,400 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ให้จำเลยและบริวาร ผู้รับจ้าง ตัวแทน ออกจากที่ดินที่เกิดเหตุ หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 วันที่ 23 เมษายน 2555 จำเลยยื่นคำร้องขอให้มีการสั่งหยุดปรับรายวันจำเลยด้วย ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้อง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่ามีเหตุที่จะงดค่าปรับรายวันของจำเลยในความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งให้รื้อถอนอาคารหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาให้จำเลยชำระค่าปรับรายวันในความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งให้รื้อถอนอาคาร วันละ 100 บาท นับแต่วันที่ 28 ตุลาคม 2552 เป็นต้นไป จนกว่าจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งหมายความว่า จำเลยต้องชำระค่าปรับรายวันในความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งให้รื้อถอนอาคารจนกว่าจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 42 และ 66 ทวิ วรรคสอง ดังนั้น จำเลยจึงต้องชำระค่าปรับวันละ 100 บาท จนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามมาตรา 42 กล่าวคือ จนกว่าจำเลยจะได้รื้อถอนอาคารพิพาทตามมาตรา 42 แล้ว เมื่อข้อเท็จจริงตามทางไต่สวน ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รื้อถอนอาคารพิพาทแล้ว จำเลยจึงยังคงต้องชำระค่าปรับรายวันตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 7 ต่อไปจนกว่าจะได้รื้อถอนอาคารพิพาท ที่จำเลยฎีกาอ้างว่า จำเลยได้ยกอาคารพิพาทให้เป็นสาธารณสมบัติเพื่อให้ประชาชนใช้ประโยชน์แล้ว ถือว่าสภาพบังคับตามคำพิพากษาเกี่ยวกับค่าปรับรายวันได้พ้นจากสภาพบังคับนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ไม่มีบทบัญญัติใดให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจงดการบังคับชำระค่าปรับรายวันเพราะเหตุดังกล่าว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

โสฬส สุวรรณเนตร์ · เกษม เกษมปัญญา · ไมตรี สุเทพากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4382/2557>